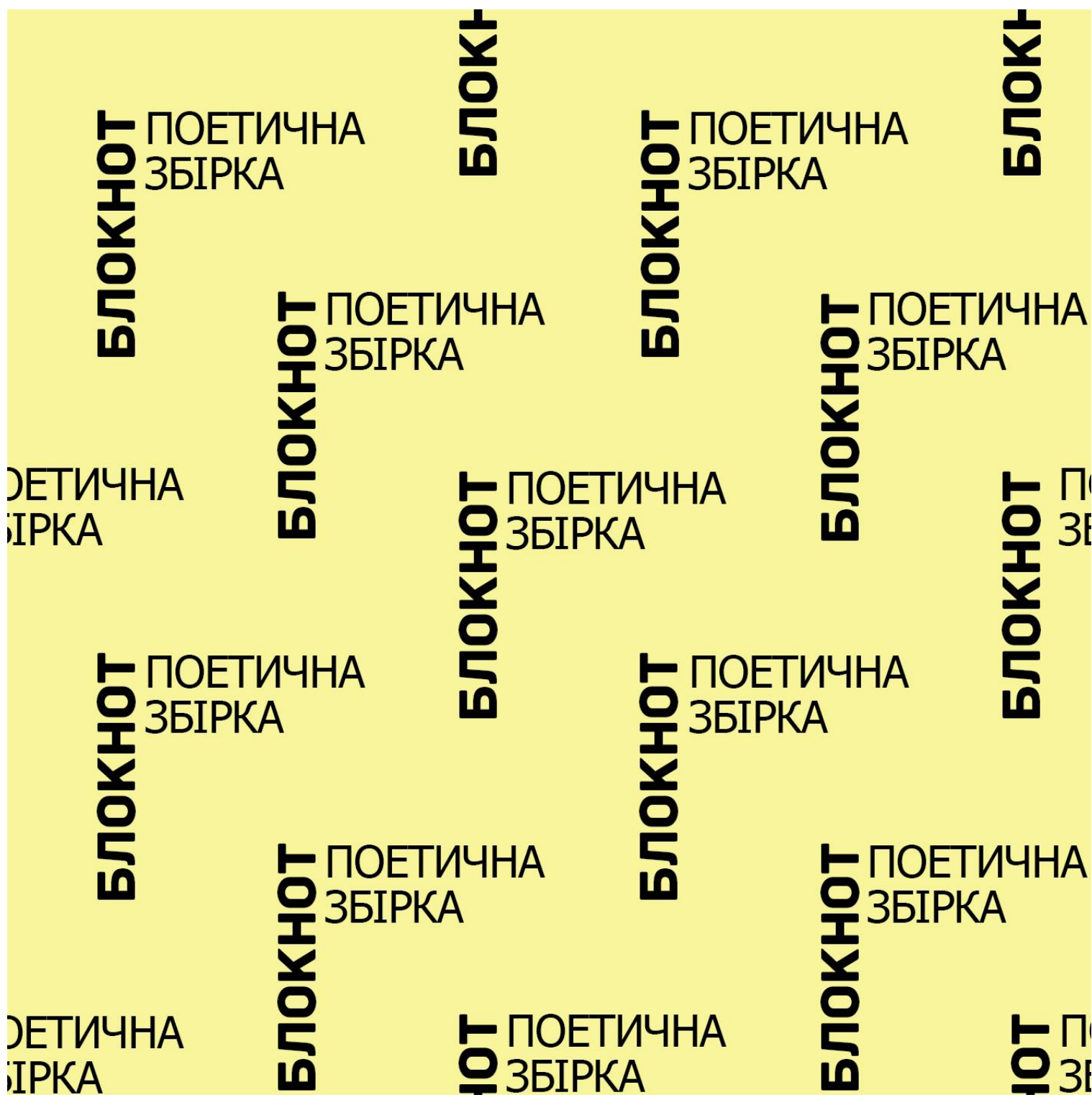

УДК УДК 82-1
ББК 83.3.- 94
М57

ISBN 978-966-2445-50-3

Київський університет
імені Бориса Грінченка

Кафедра реклами та зв'язків з громадськістю

«Блокнот»

Поетична збірка студентів
кафедри реклами та зв'язків з громадськістю

Видання засноване в 2016 році

Укладач: Юлія Мигашко

Випуск I

Електронне літературно-художнє видання

КИЇВ - 2016

©Київський університет
імені Бориса Грінченка

БЛОКНОТ

Поетична збірка студентів
кафедри реклами та зв'язків з громадськістю

Випуск I

Київ - 2016

Зміст

Вікторія Богатиренко	6
Катерина Болдиревська	9
Анастасія Болозенко	14
Юлія Введенська	20
Карина Корсуненко	26
Юлія Мосейчук	31
Ольга Новікова	37
Марина Озеранська	43
Марія Пісоцька	49
Анастасія Рудницька	52
Тетяна Солопчук	58
Олеся Хомляк	64

Вступне слово

Деякі люди вважають, якщо людина не почала писати вірші до вісімнадцяти років - вже не варто й починати. Важно оцінити таке твердження, але зверніть увагу: насолоджуватись творчістю молодих поетів завжди більш захопливо. Ви спостерігаєте за спробами пошуку особистого стилю, характеру, шарму. Хтось знаходить ці риси одразу, хтось витрачає на пошуки більше часу, але не втрачає своєї сміливості та віри. І більше за все я захоплююсь саме такими людьми.

Вони шукають, але не зупиняються, не знаходячи відповіді. Вони здобувають новий досвід та вдосконалюють себе.

Отже, самовдосконалюйтесь!
Прагніть!
Мрійте і досягайте!

Юлія Мигашко

...У душі кожної людини є клапан, що відкривається
тільки поезією.

М. Некрасов

Поезія – це найвеличніша форма, в яку може втілитися
людська думка.

А. де Ламартін

Вікторія

Богатиренко

Студентка спеціальності
видавнича справа та
редагування. Обождює книги,
довгі піші прогулянки та яскраві
фотографії. Мріє відвідати
більше 20 різних країн, видати
власну книгу та просто бути
щасливою. Завжди в пошуку
натхнення та найчастіше
знаходить його в природі.

Те, що так потрібно

Потрібно людям зрозуміти,
Що час іде і плине в даль,
І рідко помічають, як прекрасні квіти,
І як у вечері зігріє тепла шаль.

Потрібно цінувати гори й море,
Всю землю, доки ще жива.
Потрібно шанувати чисте поле,
В якому саме йдуть жнива.

Вдихати кожен чистий подих вітру,
Поки ще є ми, ще живі
І виливати в світ любові літри,
І залишати те добро все по собі.

Друже

Прислухайся до мене, друже:
Не забувай свою сім'ю
І як би там не хвилювали дуже
Збери, зціли свою рідню.

Прислухайся, ось що скажу:
Не забувай своє кохання,
Не розбивай його і не кажи "суджу",
А будь завжди з любов'ю поряд, як в останнє.

Прислухайся, онде мої думки -
Не покидай ніколи друга,
Якщо він справжній - разом назавжди
І відстань-час для вас не туга.

Прислухайся, прислухайся до мене:
Ціни себе - ти є один такий,
Ти більше, ніж ти думаєш про себе,
Проте не стань хвальковий і дурний.

Прислухайся до мене, друже:
Хоча багато вже робила помилок...
Цінуй ти тих, кого так любиш дуже
Й не покидай ради чужих зірок.

Катерина

Болдиревська

Студентка, видавець, дуже любить музику, грає на фортепіано з 4 років, обожнює читати та писати вірші. Її мрія – стати відомою сучасною поетесою або видатною піаністкою, і вона впевнено йде до здійснення своїх мрій.

Мы зависимы друг от друга

Мы зависимы друг от друга
Независимо от погоды.
Не зависим от зла и невзгоды
Мы зависимы друг от друга.

Мы зависимы друг от друга,
Даже если я речкой стану —
Я в тебе растворяясь — кану.
Ведь не выдержим друг без друга.

Мы зависимы друг от друга.
Словно Клайд зависил от Бонни
И в аду истязаемом, стоны —
Мы зависимы друг от друга.

Мы зависимы друг от друга
Ты от губ моих, страстью исполненных,
Я от глаз твоих небом наполненных.
Во плоти два пути обездоленных.
Нас настигла ненастная вьюга —
Мы зависимы друг от друга.

Розчарування

Ну де тепер твоя любов?
Скажи, куди вона поділась?
Застигла в жилах твоя кров,
І серце твоє зупинилось.
Ти обіцяв, казав, кричав,
Ну де тепер слова ті гострі?
Спаливши все, мене віддав,
І відпустив у вільний простір.

Waiting

Вот уж с юга стрижи прилетели,
Стало солнышко ярче светить.
На деревьях синицы запели,
Стали в городе спящих будить.

Значит скоро увидимся снова,
Оттого веселится мой дух
Что услышу твой голос медовый
И коснусь твоих ласковых рук.

Знаю знаю, осталось немного,
Скоро лето, закончится май.
Не нуждаюсь я в ласках другого,
Мне они не нужны, так и знай.

Это лето всё ближе и ближе,
Позади все дожди и метели.
Совсем скоро тебя я увижу,
Ведь уж с юга стрижи прилетели.

Remember

Я не хотела расставаний,
Меня пленил мой бурный пыл.
И вновь, устав от ожиданий,
Ты понемногу сам остыл.

Мне не хотелось тяжкой доли,
Себя хотела уберечь.
Не сохранив тебя от боли,
Позволила себя поджечь.

Я не хотела извиняться,
Всё оттого, что я была,
Боясь самой себе признаться,
В тебя так слепо влюблена.

Чего искала? Я не знала,
Не ведала и до сих пор.
Но в памяти я сохраняла
Твой сад цветов и тихий дом.

И не любила птичье пение,
Прогулок в парке допоздна.
Я лишь желала чтоб ты пел мне,
Мою ладонь держа в руках.

Но что сейчас ищу? Я знаю.
И больно сердцу признавать.
Когда в пылу себя искала,
Тебя успела потерять.

За тобой

С тобой мы встретились случайно,
Я будто век тебя ждала .
Ты на меня взглянул отчаянно —
Я за тобою вслед пошла.

И мне уже тогда казалось,
Что ты увековечил миг
Тот самый миг одной лишь встречи.
В тот день меня ты и постиг.

Я вырывалась, я бежала,
И думала «не ты один»,
Но глупости, прекрасно знала
Что ты причина всех причин.

Ты отвернулся, дурно мнила
Что я повергну красотой,
Ты всё шутил, а я решила
Что в жизни ты — один такой.

Позволь открыть тебе лишь тайну
Поверь мне милый, я не вру.
С тех пор как встретились случайно
В погибель за тобой иду.

Студентка на пряму реклама
та зв'язки з громадськістю.
За словами Анастасії, є лише
дві речі, на які варто витратити
час - це подорожі та реклама.
Ніщо так не піднімає настрій,
як вийти з дому та опинитися в
іншій країні. А реклама
просто дозволяє їй завжди
бути собою, втілюючи у життя
найкреативніші ідеї.

Анастасія

Болозенко

ДО ДНА

в каждой его сигарете –
боль сокрушенных надежд.

кто-то мечтает о детях,
кто-то – построить коттедж.
кто-то – слетать на Мальдивы,
кто-то – выпить вина.

кому-то и солнце в диво,
а кто-то испил жизнь до дна.

он смотрит на лица прохожих,
но видит лишь пустоту;
касается бархатной кожи,
потом просыпаясь в бреду.
он истрепался порядком –
тридцатилетний старик.
пусть сердце хватают припадки –
кому-то есть дело до них?
и нет ему дела до женщин,
гудящих, как рой, за спиной;
и дом покосился от трещин,
и стол уж, бедняга, хромою;
и в щели туман заползает,
давно уж разбито окно...

ведь если душа погибает,
то телу уже все равно.

Навсегда

Исступленно гладить ключицы, скулы и плечи
И дрожащими пальцами трогать щетину волос
Знаешь, голос твой бархатный травму любую излечит
Ты - моя география светлых и темных полос.
И в безмолвии ночи считать, как сухие песчинки,
Все часы, проведенные порознь и в разных углах.
И когда ты улыбкой своею рождаешь сети-морщинки,
Я тону, будто грузный Титаник, в бездонных глазах.
Твои губы шершавы, как пыльная галька на пляже,
Без стыда шепчешь мне лишь понятные фразы-слова
Я по жизни одна, накопился десяток лет стажа
А с тобой как воскресла и чудом осталась жива.
Я пытаюсь бороться, но связаны узами руки
Мне не больно, но губы порою искусаны в кровь
И в те дни, что крестами помечены днями разлуки
Размышляю все чаще о том, что такое любовь.
Я смеялась над ней, но теперь надо мной насмеялись
Прошмыгнула, чертовка, и в сердце сломала засов.
И пока в первый вечер с тобою невинно трепались,
То счастливая я не наблюдала часов.
Все неплохо сложилось, спасибо судьбе, буду долж-
ной,
Слава богу, сожгла с темным прошлым гнилые
мосты.
И в любую минуту, хоть сколько унылой, тревожной,
Буду помнить, что рядом заслоном от бед будешь ты.

Октябрь

Пожелтели за окнами листья
И ветра завывают в ночи...
Ты в стихах сочиняешь мне письма,
Но экран бессердечно молчит.
Новый город и новые люди
Жизнь в столице кипит, бьет ключом,
Но тебя уже рядом не будет,
Не укрыться за сильным плечом.
В очертаньях людей нет знакомых,
И дорога до дома не та,
Умирает любовь в телефонах,
Хоть бы сколь ни казалась чиста.
И рисует фантазия лица,
И от ревности нервной устал...
Мои выходки – повод напиться;
Что поделать – ты сам выбирал.
И доверие, как ни пытаться,
Километры сотрут до нуля.
Докажи свою верность раз двадцать –
В двадцать первый найдется вина.
И на людях ходи, улыбайся,
Хоть предательски душит слеза.
Как на камеру ни раздевайся –
Не увидишь родные глаза.
Кто мог знать, что придется непросто,
Когда восемь часов для пути,
Когда сон охраняет лишь простынь –
Как былые все чувства спасти?
Но мы справимся. Сердце подскажет,
Как бы трудно порой ни пришлось,
И разлука ни капли не смажет
Той любви, что найти довелось.

2.0

Мне кажется, скоро наступит момент,
Когда мы будем только вдвоем,
Когда выкинем ревностный весь этот
бред,
Без подруг и друзей заживем.
Мне кажется, вместе нам так хорошо,
Что мурашки по телу всему,
И мне хочется больше, еще и еще,
Тело тянет к тебе одному.
И мне снятся те сны, где гуляем с тобой,
А утром твой будит звонок,
Твою руку держу при погоде любой,
Чтоб ты помнил, что не одинок.
Я часто смеюсь над тобой, ты прости,
Характер такой у меня.
Не получилось уж что - не грусти,
Я подколю, но любя.
Я с тобой забываю о всех тех парнях,
Что когда-то так были важны.
И я помню о всех наших памятных днях,
А с другими мне дни не нужны.
Улыбнись, прочитав этот стих, я прошу,
Обожаю улыбку твою,
Знай, что уж если с тобой согрешу,
То сильнее еще полюблю.

То самое лето

Этим летом убита я полностью
Ног не чувствую , тело изранено
Опустилась на дно в безысходности
И душа уж отпета заранее.
И глаза , ослепительно карие,
Вдруг померкли , вконец истощенные,
В стену белую смотрят, не далее
Видя тени людей искаженные.
И мелькают кругом силуэтами
Проходящие мимо события
Обтрепались за это лето мы,
Заблудились в осколках столетия.
Мой корабль причалил к гавани,
Волны бьют о борта его хрупкие
Еще миг - и отправятся в плаванье
По отдельности доски обрубками.
Мой корабль разбит, но я выжила,
Хоть и тело порядком изранено
Я жива, но судьбою обижена
И спасибо тебе за старания.

Юлія

Введенська

Навчається на спеціальності
видавнича справа та редагування,
захоплюється написанням творів,
співами та психологією.

Обожнює свою родину та своїх
близьких, захоплюється фентезі,
фантастикою, кіно та коміксами.
Вірить в містику і магію.

Мріє одного разу побувати в
іншому світі або на іншій планеті.
В майбутньому успішний автор
та редактор.

Ми твою вже віддали частину,
Мабуть всій тобі скоро скажем прощай,
Вибач нас – тебе не вберегли ми
Кобзарем оспіваний край.
Прощатись з тобою не хочеться,
Україно, прошу не вмирай!
Не йди мріями за кордон,
Там у тебе нікого нема.
Не захистить іншомовний ООН,
Опинишся в рабстві самотня й німа.
СРСР – ських братів – вже немає давно,
Ти в цьому світі всіма жадана,
Й неймовірно, невиносно одна.
Прощавай наша мила Вкраїна,
Солов'їний, у минулому, край
Батьківщина серденьку мила,
Та частині твоїй ми сказали прощай.
Ми тебе всі так само любили,
За свободу стояли горою,
Та частину у тебе відбили
Там де сонце в обіймах з водою.
Ми розбили серце твоє,
Згубили твій красень-Київ,
Народ твій у різне рабство іде
Обличчя твоє кров'ю омили.

Усі твої кургани чудесні,
Слобідки, холми і маленькі містечка
Простому народу рідні до сліз
Половину з яких «панич» увіз.
А уже дуже скоро...
Нас поділять з горами, полями, з водою
На нас добровільно кайдани вдягнуть,
Й люди твої, як стадо, з чужими підуть.
Здається вже, що люди забули,
Як з кров'ю своєю НЕЗАЛЕЖНІСТЬ здобули,
Тепер віддаються, піддавшись омані,
Ідуть за чужими, як стадо баранів.
Невже даремно великі воєводи померли?
Аби сонце яскраве на стязі померкло?
Аби свободу, як листя із ґанку змело?
Помре Україна – всохне й Дніпро.
Прощавай Україна,
Солов'їний, милий наш край,
Шкода мне твого народу
Одне лиш попрошу, борись до останнього,
не вмирай...

Ты крылья ангелам отрезал
Ты Бога Сатаной обозвал
И что творил, ты сам не ведал
И близко никого не подпускал

Ты крылья ангелам отрезал
Быть может, ты сошел с ума?
А может, одержим ты бесом?
Не уж то и в тебе есть тьма?

Ты крылья ангелам отрезал
Ты окончательно слетел с катушек
Себя перечеркнул, Судьбу зарезал
Летали перья, увы, не из подушек

Ты крылья ангелам отрезал
А сам в душе ты – ликовал
Нимб забирая, крик воздух перерезал
Как не нужных шавок, бедняг низвергал

Ты крылья ангелам отрезал
И столько нитей жизни оборвал
А ты их всё кромсал, рубил и резал
Ни над одной могилой не рыдал

Ты крылья ангелам отрезал
Ты Бога Сатаной обозвал
За то, что ты его когда-то предал
Ты сам когда-то крылья потерял...

Тише, мы летим с крыши
Наши души давно уже сломаны
Волосы наши ветер колышет
Пред тем как упасть - были прикованы

Тише, мы летим с крыши
И никогда не будем пойманы
Падали вниз, а становились все выше
А вскоре станем раскрытыми

Тише, мы летим с крыши
Мы всегда мечтали быть обнятыми
А ты, оказалось, мелодично дышишь
Мы навсегда остались непонятыми

Тише, мы летим с крыши
У нас не было цели выжить
Тише, любимый, мы падаем с крыши
Нашего крика никто не услышит...

Наша вечность рассеялась с пылью
Наше «всегда» ушло в рассвет
Клятвы остались несбыточной былью
Наши вопросы потеряли ответ

Наша история умерла на страницах
Книги, которая совсем не о нас
И смысл унесся на утренних птицах
Исчезло то время счастья «сейчас»

Наше время давно исчерпано
К песку добегают потеряшки-крупичицы
Наша судьба была исковеркана
Будто неверный подсчет из таблицы

Давай прощаться, мой мнимый некто
Времени совсем не осталось
Автор внес последнюю лепту
С последней песчинкой – все оборвалось...

Студентка першого курсу
напряму видавничої справи та
редагування. На написання
віршів її надихають подорожі
та улюблена музика.
Переконана, що мистецтво
здатне змінити світ на краще.

Карина

Корсуненко

Она из тех, кому просто хочется жить,
Наслаждаясь каждым мгновеньем.
Бороться и дальше течением плыть,
Сражаясь на пути с невезеньем.

Она любит книги Ремарка...
И ночью писать стихи,
Когда грустно, читать Пастернака.
Наносить на бумагу эскизов штрихи.

Она ценит трезвый рассудок,
Из-за чего бывает порой холодна
Любит нежную синеву незабудок
И очень часто бывает одна.

Ей хочется верить, что на белом листе,
Оживают забытые грезы,
Что жизнь вырисовываясь, как на холсте
Не заставит художника проливать слёзы.

Потому, что ей просто хочется жить,
Наслаждаясь каждым мгновеньем.
Бороться и дальше течением плыть,
Сражаясь на пути с невезеньем...

Океан

Я не знаю, чем эта авантюра закончится.
Я наконец обрету, что долго так искала?
Или судьбе надоест со мной церемониться...
И вновь я сорвусь, больно ударяясь об скалы?

И неподвижно лежа на дне океана,
Я буду всю жизнь вспоминать.
Ликующая и почти бездыханна
Начну в обратном порядке считать.

Мысленно возвращаюсь в прошлое...
Чувствую, мама, твой взгляд на себе.
Извини, что оказалась не такую хорошею,
Как обещала... Я слышу удары таймера
на виске.

Слишком многое недосказанным осталось,
Но поздно мне теперь беседу начинать.
Сейчас не понимаю, за чем тогда я гналась
Поистине, ведь некуда бежать.

Какими пустяками кажутся проблемы,
Что ночью не давали спать...
И совсем ненужными становятся победы,
Что так долго заставляли себя ждать.

Хаос,суета везде сопровождают,
А ты спешишь, куда не знаешь сам.
Удары таймера судьбой располагают,
А тело океан отдаст во власть волнам...

Мы погружаемся в мир лжи и суеты,
Фальшивых чувств, мести и притворства.
Зачем так жить? Уж лучше бы уйти
От серой тени бед и мародёрства.

Мы розучились жить, не ценим ни мгновенья.
Забыв о том, что жизнь лишь раз дана,
И как глупцы, плывем мы по теченью
Не осознавая, как она важна.

Лишь под угрозой потерять - начнём ценить,
И вновь бороться, вновь любить,
Как-будто завтра не настанет.
Мы будем ЖИТЬ!
И каждую минуту в своих сердцах
трепетно хранить...

Мы так часто ошибаемся в людях
И доверяем, не видя их лиц.
Сквозь жизнь несём свои поражения
И после смерти превращаемся в птиц.

При жизни - закованы в цепи
Тропой ущемлений идём.
Надеясь, что после смерти
Свободу свою обретём.

Немає в світі правди,
Немов у чорній мглi
Всі люди утопають
У власній же брехні.

Мов камінь серця наші,
Відсутні почуття.
Відносин людських щирість
Пішла у небуття.

Розвіялось, мов прах кохання
Сльозами на вітру.
Домінують, лиш страждання,
Штовхаючи в пітьму.

Врятує нас, лиш диво,
Поверне співчуття.
І заростуть травою,
Стежки в невороття.

Студентка спеціальності Видавнича справа та редагування. Людина, яка вірить в магію і книги. Впевнена, що для щастя достатньо чашки кави і друкованого друга. Мріє дарувати людям нові світи і вдосконалювати реальний світ. У майбутньому автор дуже крутих видань.

Юлія

Мосейчук

Я уйду без истерик, тихо, спокойно.
Так же бесшумно, как падает первый в сезоне снег.
Как уходит самый ненужный и нелюбимый человек,
Которому больше нечего, да и не за чем говорить.
Который устал о чем-то просить, умолять,
а на утро делать счастливый вид, все забывать,
прощать.
Где-то между ребрами все скрыть, пережить,
так сказать, залюбить.
Выедая новые раны в груди и умолять себя ночами:
«Не уходи».
И только чашка горького кофе разгонит кровь,
разбавит мрачную уверенность в том,
что когда-то все будет хорошо,
и заставит
забыть
про любовь.
А ведь...
ей единственной бьются наши сердца.
Не имея конца.
Не имея...
надежды, которую убивает очередная ложь.
Я уйду, как человек, который устал ждать, когда ты
придешь.
Как та, кто всегда боролся до последней стены,
до конца войны.
А потом исчезла, как пыль в ярких лучиках солнца по
утрам.
И уже станет неважно
где ты там.
Я не знала о том,
что с любимыми можно быть настолько несчастной.

Не залишайте мене, прошу, благаю,
Мені без вас не жити, не дихати, не палати
Я кожного дня за нас всіх помираю
Та хіба можна вічно вмирати?

Не йдіть, я кричу вам шепотом відданим
Чи то я не з тих, хто вимолює допомогу?
Та зараз я янголом загнаним, розірваним
Навіть не мрію про перемогу

Не відпускайте мене в тиху безодню
Не віддавайте мене дням однаковим
Без вагань нашу кару Господню
Я на себе приймаю цвітом маковим

Не лишайте мене тут, серед вічності
незбагненної
Серед тисячі вражених розтріпаних душ
Не знайдуть моєї - квітучої і натхненної
Лишень спокою мого не поруш

Не ховайте мене у минуле завчасно
Я ще вирвусь на свою омріяну волю
Пам'ятайте, що ніхто по землі безкарно
Не блукає, а йде на зустріч своїй долі.

Не хочу ні звуку чути, давай поговорим без слів
Я знаю, мої страждання то твій безнадійний гнів
Занадто багато сказали, нічого не повернеш
Не хочу тебе втрачати, та ти все одно підеш

Як дивно воно буває, в безмежному світі обличь
Когось одного шукаєм, щоб залишитись віч на віч
Занадто голосне «різні», «пробач» не врятує нас
І певно найкращий лікар, лише невблаганний час

Ти знаєш, коханий, як мало чого я в житті боюсь
Та я вимолю, виплачу, викричу, принизливо розіб'юсь
Об стіну твоєї гордості і пустих образ
Бо мені так невимовно
Нестерпно
Болісно
Не вистачає
Нас

Закривай очі. Стримуй крик.
Ти така не одна, та від цього навряд чи легше.
Ще один різкий, нестерпний удар під дих,
А здається, що наче вперше.

Стиснувши зуби - плач. Молись. Палай.
Роздирай на шматки свою ранену лагідну душу,
Та ніколи, чуєш, ніколи не забувай,
Цю страшенну різницю між словами «хочу» і «мушу».

Немає слів, загорнуті в папір светри.
Я збирала тобі валізу, але завмерла.
Померла. Знесилено, колінами об підлогу,
розбиваючи в кров не тільки тіло, а й душу
пробач, коханий, але я мушу.

Розстріляна, вбита, занурена у печаль,
стискаючи в пальцях маленьку твою фотокартку,
я плакала ночі, я плакала, та нажаль
лиш посмішка неба лишилась мені на згадку.

Наш сірий світанок із присмаком чорного чаю;
тихий, ледь чутний шепіт у темній кімнаті.
Я кожного дня тебе з радістю зустрічаю,
та то лише згадка, думки мої мертві, розп'яті.

Тобі, любий мій, поскладаю найкращі светри
Твій рідний запах на душі моїй робить надрізи
Коханий, аби ж мені разом з тобою вмерти.
Безглуздо, напевно, на той світ збирати валізи.

Ольга

Новікова

Студентка, видавець, редактор.
Любить читати, в майбутньому
мріє видати свою книгу. Наразі
займається написанням віршів та
коротких творів. Любить музику та
з задоволенням
відвідує різні концерти.

Янгол

Я самотньо гуляла в пільмі,
Коли раптом почула ридання.
Він припав до брудної стіни,
Лиш до смерті було поривання.

Біль обличчя його скривив,
І сріблясті доріжки від сліз.
Погляд чистий сум оповив,
Добро вічно в серці він ніс.

Поряд крила його лежали,
На спині були рани криваві.
Чисті очі печально зітхали,
З них наївність жорстоко зірвали.

Від глибоких, чарівних очей
Раптом вдарило сонця проміння.
І від темних, жахливих ночей
Залишилося страху горіння.

Він пішов, даруючи щастя
Людам, що крила жорстоко забрали.
Не бувало від нього ненастя,
Як би янгола не ображали.

Крила

В мене були білі крила,
Та й на обличчя я – янголя.
Моральності, духу незламная сила,
Хоч і в душі давно не маля.

Хтось намагався ті крила зірвати,
Ніби від заздрощів – світла немає.
Не дуже і добра, мала змогу літати,
Когось неможливість цього вбиває.

А я озирнулась довкола журливо,
Усе щось не так! І все не моє.
Подивилась на крила білі примхливо,
Скинула – біль! Чорний світ, це твоє!

І я полетіла у вільне падіння,
З насолодою впала – ні, все не те!
Небо почуло благання, моління,
Не потрібне нікому, жалюгідне й пусте.

А крила докірливо світять в пітьмі:
«Чого ж ти хотіла? Добилась свого?!
Не так усе просто, й чи повернемось ми
Залежить від тебе й сили духу твого».

А я посміхнуся – не так, як раніше,
Нібито сонця в очах менше стало.
Крила притисну якомога міцніше,
Світла й добра в них залишиться мало.

Снег

Душа озябла под зимы покровом,
Засыпал снег улыбку и мечты.
Ворвется грусть желанным зовом,
Придаст лицу унылой красоты.

В руке холодной сжаты песни,
На сердце – пусто и легко.
Вдруг обострились старые болезни,
Упасть не больно... Высоко.

Снег рассекает в кровь лицо,
Из пальцев вырывает жизни миг.
Примерзло к ране серебра кольцо,
Жестокий ветер резко стих.

Рука любимого не греет кровь,
И поцелуй не дарит радость.
А холод губ не возвратит любовь,
Не принесет мучительную сладость.

Упав на лед, считаешь неба пустоту,
А волосы все греют глаз ледышки.
Так больно падать в снег и высоту,
Погаснут в небе сердца вспышки.

Маленький Принц

Всі розлетілись по своїм планетам,
Тобі залишивши пусті пляшки.
Ти підморгнув прихованим скелетам,
Пішов на кухню. Кава та вершки.

Вина ще трохи приховалось на полиці,
Під шаром пилу докоряє книга.
Глінтвейн готуєш. Та нема кориці,
Занадто порожньо, і за вікном відлига.

Ти вимикаєш інтернет та телефон,
Всі технології не з цих казок.
Поріг квартири – твій кордон,
Для смерті є на вулицю стрибок.

Маленький Принц, нудьги немає,
На місці телевізора Троянда зацвіла.
І посмішка її так гарно сяє,
Одна вона з тобою безкорислива була.

Манекени

Ми залишилися там,
В прекрасному місті Львові,
Де жадалось оселитися нам,
Сповненим пристрасті та любові.

Не повертались до рідного дому,
Нічним потягом їхали манекени
З пустими очима без краплі сорому,
В їхніх сварках пусті були сцени.

Ще на вокзалі за звичкою сльози,
Їх порожнеча ковтала дарма.
Деякий час жили в очах грози,
Тільки неба в них більше нема.

Пусті балачки, від друзів слова –
Тепер те минуле, дописана казка.
Один лише розчерк пера,
Віднині для інших лагідна ласка.

А ми живемо у Львові,
Любимо місто, щасливі безмежно.
Іноді чуємо в іншого мові
Те, що нема нас. Мовчи! Обережно...

Марина захоплювалася журналістикою, поезією, вона була учасницею літературно-мистецької формації "Інверсія серця", автор наукових розвідок. Марина не мріяла, а йшла до чітко визначеної мети - стати журналістом, відомою поеткою та змінити цей світ на краще, зокрема до болю їй рідну Україну.

Марина

Озеранська

Я стану твоєю пелюсткою сонця. З'явися.
Хочу з тобою дістатись зірок серед ночі.
Давай повернемо до неба здивовані лиця –
І станемо тими, хто долю собі напороочив.

Я стану твоєю пелюсткою сонця. Дістанься
Моєї орбіти двадцятого року цвітіння.
Поруч заснути б, прокинутись разом від вальсу
Із золота-листя – твоя королева осіння.

Я стану твоєю пелюсткою сонця. Зізнайся,
Що вічно чекав доленосної зустрічі-віри.
Очами потонемо, губи покличуть розмаю –
Ти Богу учора за нинішню зустріч повірив?

А людям для щастя потрібно так мало:
Родину і друзів, емоцій ще жменьку,
Роботу, яка б біля себе тримала,
А вдома – коханий, дитина маленька.

А людям для щастя сміливості мало,
Що кожного дня все лишаяють «на завтра»:
Сподобався хтось – узяла і сказала;
Хіба ж то із ним охорона чи варта?!

А людям для щастя солодощів треба –
Багацько цукерок і печива трішки:
Зліплять гормони тоді на півнеба
Посмішку щиру, як лащиться кішка.

А людям для щастя потрібно кохати,
Без болю чи сліз, без істерик та крику:
Цілуватися та й обійматись –
В цьому і щастя закохано-тихе.

не зраджуйте, люблячи, вірних –
слова відсьогодні – то спомин.
Кометою вислизне відлік,
і сонцем закриється промінь
того-бо тепла, що зосталось,
на вірші достатньо й на драму –
у зраді не космос, а хаос;
лиш вірність – життя. Майже справні
слова, з яких правда, – три букви,
без ліків сьогодні – об стіни.
Прислухайтесь ліпше до звуків –
шануйте життя і вірних!

Мій Бог зі мною ходить щохвилини,
Іде туди, де я сама блукаю –
Птахів пускає у сумні долини,
Собак кидає на дахи по краю.
Мій Бог зі мною ходить щохвилини,
І може не завжди я бачу Образ,
Та кров ступає стомлено-невпинно.
І я сміюся, бо сміється кобра.
У вірі все. Вона здіймає гори;
Її слова за нерви ізловили.
Мені шепочуть срібні осокори,
Що Бог зі мною ходить щохвилини.

Відкрита хвіртка. Сніг. Пекуче сонце.
Отут мої недовідомі кроки.
А хата вгору сокотить і рветься.
Калина виглядає з-за дороги.
Та хлопчик виріс, захищав країну.
Як вік пекельний – місяці в АТО.
За танками ще видно Україну...
А трохи далі – "граду" рубікон.
Почула мама кроки серед шуму –
клубочки покотилися із рук.
Немов у серці двісті двадцять струму:
а поряд Бог, три ангели та крук.
Обійми щирі, майже непритомні –
така тобі солдатська доля, от.
Щока зігріта, сльози на долоні.
Він вистояв, щоб не було скорбот.
Звикала мама до черлених шрамів,
Цей біль насправді – чорна аксіома.
Хай заговорять дзвонами всі храми.
Затихла хуртовина – син удома.
Його сорочка пахне як суніці,
Вона на тілі ніби ураган;
Цієї ночі вже йому не спиться –
В моєму серця скрипкою заграє.

Щаслива, удома зварю собі кави,
Наллю філіжанку, таку, як у Львові.
Зроблю ще канапки смачні (не лукавлю!) –
І смачно, як мама учила, з любов'ю.

Укриюся ковдрою, сяду на ліжко,
Візьму й відпочину, бо кава – то спогад,
який прочитаєш, немовбито книжку,
аж осінь настане – у сумі листопад.

Ця кава живуцца, неначе криївка.
Вона особлива, смачна, неповторна.
Моя ностальгія. Щаслива мандрівка
у пам'яті, ніби зі Львова з учора.

Чуття, ніби нині сиджу у копальні,
і, вперше куштуючи львівське тепло,
торкаюся зерен, вдихаю каварню –
усе ностальгією ледь поросло!..

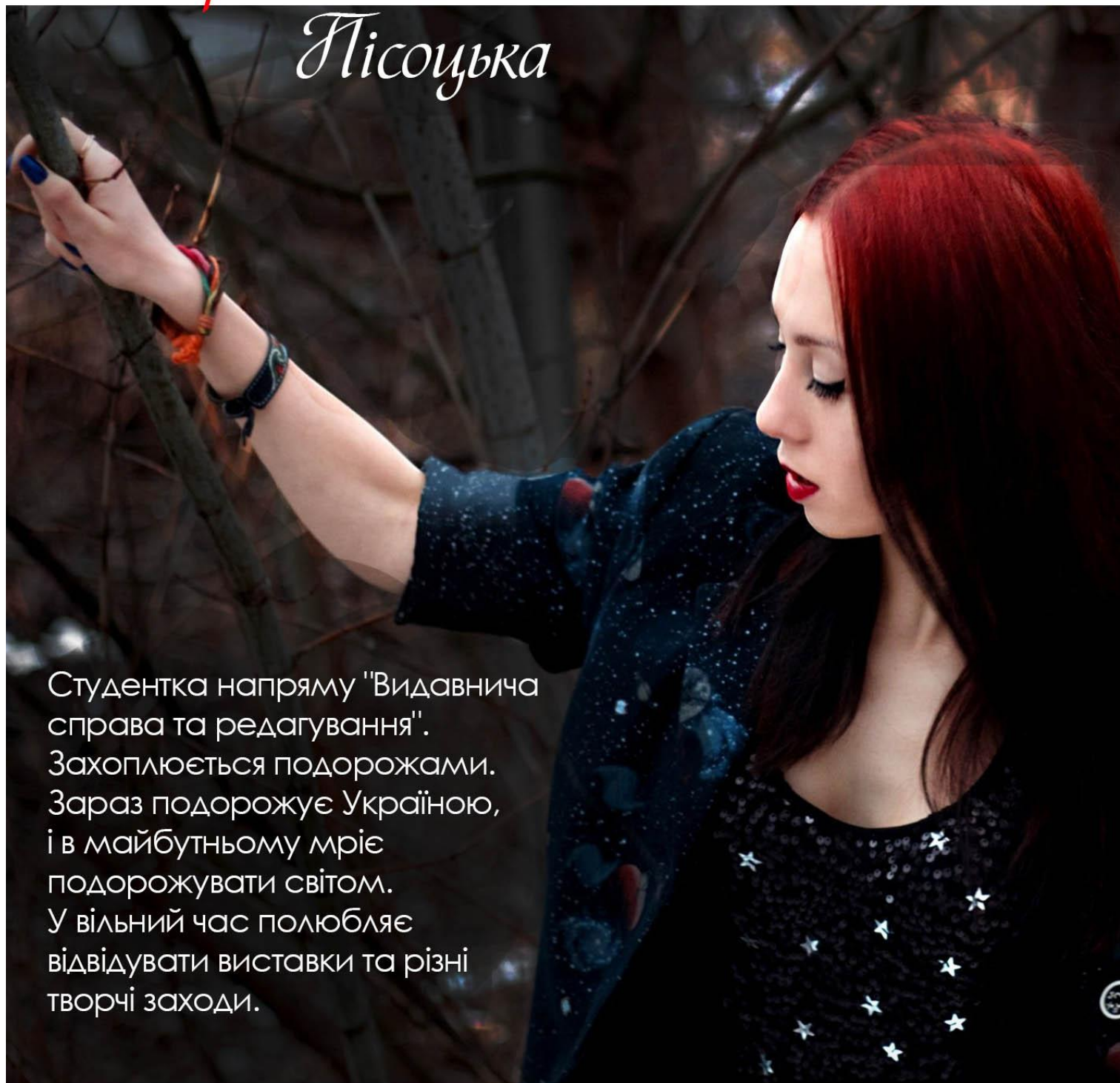
І хочеться знову зустрітися з вуйком,
Який показав мені шлях до комет;
Гуляти бруківкою, слухати лунко
Пісні солов'я, що солодкі, як мед.

Іще повернуся в те західне місто,
Де зранку трамваями дощ заблукав,
Де кожна будівля наповнена змістом.
Тим часом удома. Є кава і бра...

Марія

Пісоцька

Студентка напряму "Видавнича
справа та редагування".
Захоплюється подорожами.
Зараз подорожує Україною,
і в майбутньому мріє
подорожувати світом.
У вільний час полюбляє
відвідувати виставки та різні
творчі заходи.

Так тяжело внутри, когда нахлынут мысли,
Что сильно тянет возвратить момент,
И в миг былые чувства облаком нависли,
Воспоминания - мой негативный оппонент.

Та боль, та грусть, переживанья,
Молниеносно отойдут на задний план.
Перед глазами все прогулки и свидания.
И тот момент случайной встречи не предан.

В какой-то миг ты снова рядом и снова
даришь мне тепло.
Как прежде ощущаю твои взгляды, от них
невероятно в дрожь брало.
Давно забытый мною голос опять
становиться родной.
И снова слышу те слова и фразы, что так
неловко говорились вразнобой.

Но я совру сказав, что по тебе скучаю.
Мне просто не хватает чувства, что нужна.
Ты это пробудил, и потому тебя
я вспоминаю.
Но суть одна, ты мне не должен, а тебе я
не важна.

А эти вспышки чувств ведь ложная тревога.
Ты помнишь, жизнь одна, у каждого своя
дорога.
Теперь о главном - сделай всё возможное.
Нельзя жить настоящим, не отпустив
прошлое!

А давай-ка больше не встречаться.
Глупых слов не говорить и не писать.
Ведь правда, будет проще не общаться.
И будет легче нам двоим существовать.

Я до конца тебя не понимаю.
И знаю ли тебя вообще?
Но, черт возьми, я в этом утопаю.
И сразу же вопрос: зачем?

Упущен тот момент, мы оба знаем.
И нету смысла разбирать, чья вина.
Мы не горим, а догораем.
И этом истинна одна.

Я многого тебе не говорила.
И много моих мыслей утекло в небытие.
И может этим тоже что-то погубила.
Но жить так дальше - не моё.

Студентка спеціальності "Видавнича справа та редагування", захоплюється журналістикою, політологією та літературою, учасниця літературно-мистецької формації "Інверсія серця".

Мета - вершини журналістики, звідки можна показати прапор правди і прості істини, проте не заради слави, а заради виконання своєї людської місії та громадянського обов'язку.

*Анастасія
Рудницька*

Щастя

Розкажіть на півсвіту, що ви закохались.
Розфарбуйте серця кольорово, в любов.
Подаруйте планеті на щастя причали.
А коханим до слів не додайте оков.

Мов уперше, люблю тебе, милий; щоранку
Як востаннє, горнуся тобі до плеча.
Як заснеш, порахую всі шрами і рани –
І крізь час у твій сон залетить лелеча.

Розкажіть всьому світові – щастя можливе,
бо ніколи не пізно зізнатись у нім.
Подаруйте планеті малесеньке диво –
щоб увічнив новітній Роден або Клімт.

У куточках серця

У примарно далеких куточках дівочого
серця
Собі ти вперто надумала, що заплуталась.
Дивна.
Все думаєш – як почуття це, вбиваюче,
справді зветься -
Коханням, потребою, осінню. Хочеш
правду? Димом.
Ти все б'єш невпопад у куточки душі за-
слабкої.
Вже забула, що заспокійливе на таку не
діє?
Ти ж ідеш на ту душу, незряче, своєю
війною,
а він терпить, і любить твої смоляні, ніжні вії.
Ти тримаєш його, бо боїшся самотності.
Щира.
Ти ведеш цю війну, бо жадаєш, насправді,
кохання.
Проте прийде воно і без бою, дарма ти не
віриш,
І, зненацька для тебе, повіки вже буде
останнім.

Мамо

Мамо, ми з татом більше тобі не треба?
Знайшла щось краще чи йдеш у самотність?
Ми справимось якось вже далі без тебе,
А ти не шкодуй, не ламай свою гордість.

Мамо, а ти хоч колись нас із татом любила?
Чи ніжна брехня всі слова і цілунки?
Тебе обіймали так щиро і мило,
А ти упивалась чужим подарункам .

Мамо, навіщо тобі мої й татові сльози?
Своїх ран не поллеш і не зцілиш водою.
Обіцяю, що виросту, пробачу, я зможу,
Зрозуміти – ніколи. Не стану тобою.

Мамо, нам із татом без тебе таки складнувато.
Він не вірить в кохання, приховує болі.
А чи можна удвох лиш родиною стати?
В нас, ти знаєш, це вийшло якось мимоволі.

Мамо, а ти хоч полюбиш когось у цім світі?
Народиш ще доньку, чи сина захочеш?
Обіцяй! Обіцяй хоча б їх полюбити,
А я обійму тата знов серед ночі.

І скільки б не просили про любов,
Вона прийде у час твого зневір'я.
Прийде без болю, страху, молитов,
Прийде ласкавим, таким вірним звіром.

І скільки б не закрили ми дверей,
Кохання йде без стуку безпardonно.
Безжально біль на попiл розiтре,
І буде жити під твоїм балконом.

І скільки б не втрачали ми себе,
Любов знайде обидві половини.
Дiстане навіть там, де край небес,
Дiстане там, де аж до смерті зимно.

І скільки б ми не вірили в любов,
Вона віддасть усе, що нам належить.
І вона стане веснами для нього,
І стане він повік її безмежжям.

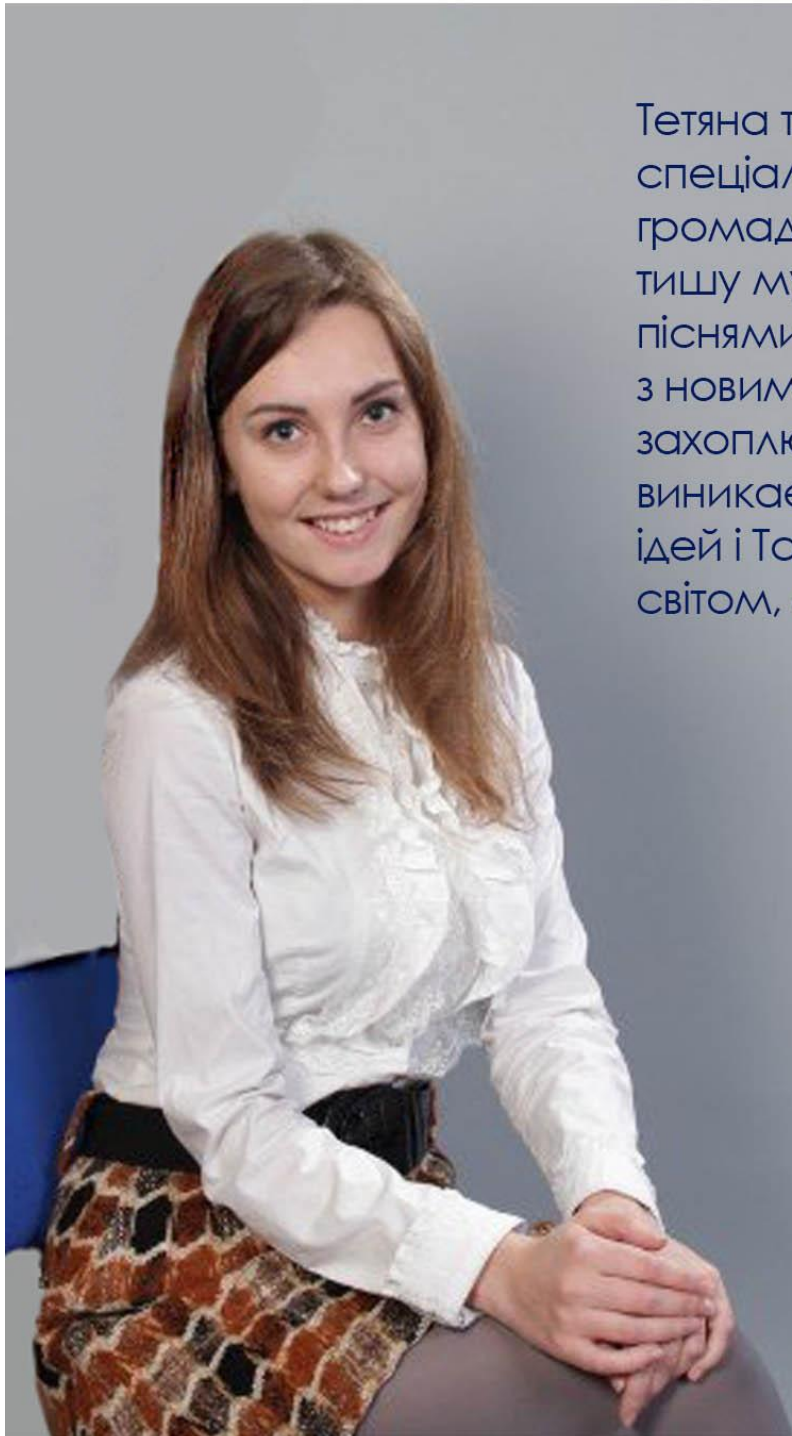
Солодко

Нехай знов кажуть, що занадто,
нехай знов зляться, що шалена,
а я візьму солодку вату
й додам до кави трошки меду.

Посиплю цукром мандарини,
відкрию баночку із джемом,
у шоколадний рай порину,
щоб чорт не здогадався, де ми.

Вранці тебе я пригощу
присмаком ніжним карамелі.
У кухню зірок напущу -
навіщо ж нам звичайна стеля?

Я розфарбую наші вікна
в солодкий колір полуниці
і він ніколи вже не зникне,
поки іскрять твої зіниці.

Тетяна така ж креативна, як і її спеціальність - "Реклама та зв'язки з громадськістю". Любить заповнювати тишу музикою, доповнює її власними піснями. Їй подобається спілкуватись з новими людьми і шукати захоплюючих пригод. Щодня в її голові виникає море цікавих та шалених ідей і Таня з радістю ділиться ними зі світом, адже вона - його частинка.

Тетяна

Солончук

не бійся, коли самотньо
і страх не ховай в очах
не завжди стається, як хочеш
не все на яву, що в снах

не бійся, коли лиш тиша
і думки у порожній кімнаті
ти одна. але ти не інша.
годі настрій собі псувати.

не бійся, коли не побачать
тебе, серед тисячі лиць
це, по правді, всього лиш значить
що всі лиця в одне злились

не бійся. не думай здаватись
пам'ятай: не лікує час
треба сильна рука, щоб піднятись
це одине, що лікує нас.

Я посміхаюсь, бо щаслива,
І помисли мої прозорі.
Завтра, кажуть, шалена злива,
А я з сонцем їтиму по морю.

Буде грім і почне блискавиця
Свої стріли на землю кидати,
А я їстиму стиглі суніці,
В окулярах своїх біля хати.

Дмухне вітер, підніме вгору,
Всі піщинки малі завзято,
А я всіх запрошу до столу,
У вас дощ? А у мене свято!

І хай світові жити у спеці,
Чи терпіти зимові морози,
Це нічого, я є в безпеці,
Бо у мене свої прогнози!

Станьте трішки добрішими,
Хоч на кілька посмішок радісних.
Станьте щирими з іншими,
І позбудьтесь очей заздрісних.

Залийте добро у серце,
Щедро залийте в слова.
І на вчинках покажіть усе це,
Не ховаючи свого добра!

І світ відгукнеться взаємністю,
На вашу усю доброту.
Зараз вразити можна чесністю,
Цінують зараз за простоту.

Ви шукаєте оригінального?
Чим засіяти душі дно?
Немає нічого більш актуального,
Як творити сьогодні добро!

У нас сонце і ясне небо,
Ми собі ходимо в магазин.
А там темрява, глухий щебет,
А там постріли, вибухи й дим.

У нас діти маленькі сміються,
Чекають пенсій своїх бабусі.
А вони без спочинку б'ються,
У козацькому мужньому дусі.

Ми разом пишемо їм листи,
З болем дивимося новини.
А їм ніколи - треба йти!
А вони за Вкраїну гинуть!

А казали, коли Вона треба?
Хто за Неї піде у бій?
Той мальований клаптик неба,
Вже не їхній - уже нічий.

Та не вмерла ще наша воля,
І незламна жага свободи!
Ми поборемо разом, бо доля
У руках у свого народу!

Я давно хотіла тобі зізнатись,
Обіцяй, що будеш секрет зберігати
Часом не можу землі триматись,
Чуєш? Я вмію літати!
Як вільна пташка, догори здіймаюсь,
І крила розправляю в мить.
З безкраїм небом навіки зливаюсь,
Ховаючись в ніжну блакить.
Я вмію літати, чуєш?
Не маю законів і правил.
Кожна частинка в мені пульсує,
Рахуючи серця удари.
Я непідвладна, рішуча, свавільна
Все спробую вперше, вперше зумію.
Ні, не божевільна,
Я вмію літати, бо я у це вірю!

Будем у серці завжди патріотом,
За втілення тих волелюбних ідей.
Хай будь-яка править у світі банкнота,
Виведем думку з душевних тіней.
Слово народу на перехресті,
Стане на рівні високих палат
Другом провіреним вірності й честі,
Проти ворожих усіх постулат
Дух український виносьмо в собі
Словом Франка і Шевченка.
З братом єднаймося у боротьбі,
За Україну - страждальную неньку!

Олеся Хомляк

Навчається за напрямом
"Видавнича справа та редагування".
Живе мистецтвом, шукає себе.
Її надихає авангардна поезія,
художні твори Пабло Пікассо.
Пов'язує своє майбутнє з творчими
професіями. Збирає матеріал для
першої поетичної збірки.

Мільйони слів
не варті серця.
Тепло в руках
несеш мені,
глибоке небо
сяйвом ллється,
зірки летять
в височині.
Безмежності
в його просторах,
шляхи незнані
юних літ.
Мій дивний світ.
Ти - ціле море.
Я різна.
Ти весна.
Політ.

Поміж будинків, вулиць, площ,
по кольоровій парасольці
ішов собі щасливий дощ,
бо в ньому сяяв промінь сонця...

Маленька квітка все стояла
серед спустошених полів
і тихо пелюстки ховала
від злих, пронизливих вітрів.
Стоїть вона одна, не знає,
коли прийде її весна.
А час безжалісно чекає,
коли зламається вона.
Сумними стали твої очі,
тривожні і смутні вони;
коли не спиш страшної ночі,
бо бачиш вибухи, не сни.
Але ти встанеш, вірю, встанеш,
і проженеш криваві сни,
і в інші, світлі очі глянеш
Нової, Вільної весни.

Синій день - океану вікно.
Океан у вікно зорепадом впускала,
розстелила акрилові білі вітри,
темні лінії хвиль, ніжні її торкала.
І задумливі риби пливли понад нами,
і зникали у відблисках темного дна;
в білий острів далекий вросли корали,
нам розкрила себе неземна глибина.
Я вдивляюся в очі твого океану...
Так далеко весь світ. Ти для мене один.
Тихо падає ніч, її подих між нами.
Серця годинник. Аквамарин.

Літературно-художнє видання

БЛОКНОТ

Поетична збірка студентів кафедри реклами
та зв'язків з громадськістю

Укладач, дизайнер обкладинки, верстальник, коректор:
Юлія Мигашко

Формат: 70*100/32

Видається в авторській редакції

Гарнітура Century Gothic

Надіслати вірші для збірки за адресою:

y.myhashko@kubg.edu.ua